

— Чудна направа, рекохъ азъ.

— Ти познавашъ, що е хубаво и се наслаждавашъ отъ него, каза Евфорионъ. Тази статуйка е изработена отъ великия скулпторъ Фидий, що е изработилъ и богинята Атина въ храма на Акрополъ.

— Масторъ човѣкъ! чудя се азъ.

Въ това врѣме влѣзе единъ робъ и повика за нѣщо Евфориона отъ стаята. Ние останахме сами.

Тъкмо що Евфорионъ излѣзе отъ стаята, и Менекратъ стѣпи върху единъ столъ, хвана статуйката и я сне отъ нейната порфирна подложка.

— Какво правишъ бе, му извикахъ азъ. Защо буташъ!

— Шт! никой нѣма да ни види . . .

Азъ лесно мога да . . .

— Ами позволено ли е да се пипа бе?

Боже мой, азъ примрѣхъ отъ страхъ!

— За такова нѣщо, иска ли се позволение?

— Какво правишъ бе! остави статуйката на мѣстото ѝ!

— Не, гледай . . . ще махна вѣнеца отъ главата ѝ; ето на . . .

И проклетиятъ му синъ почна да върти въ ржцѣ статуйката, ала вѣнецътъ се плѣзна прѣзъ прѣститѣ му и падна на гладкитѣ мряморни плочи.

— Ето! виждашъ ли сега що стори! треперайки крѣща азъ и се спуснахъ да дигна вѣнчето. Менекратъ веднага тури пакъ статуйката на мѣстото ѝ и бързо слѣзе отъ стола.

Въ сщия мигъ едно голѣмо червено перде се разтвори и се показа бащата на Евфориона.

— Аха, момчета . . . Що правите тамъ? каза той съ благость.